

ಕೂಡ ಹೀಗೇ ಗಿಡವಾಗಿ ಬೀಳಿಯಾಗಿ ಹೂವಾಗಿ ಆ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ದಾರಿತೋರಿಸಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ದೃಶ್ಯನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕುದುರೆ ಮುಲೆ ಅತಿವೇಗದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡಳು. ‘ಹೇ ಚಾಂಪಿಯನ್‌, ಮತ್ತೆ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಾ ಓಲಾಡಬೇಡ... ಬಾಲನ್ನ ತಪ್ಪಿ ಬೀಳ್ಳುತ್ತಾನ್ನತ್ತೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಆದ ಹಾಗೇ!’ ಅಂದ. ಸುಮಿ ಸುಮ್ಮನೇ ನಕ್ಕಳು.

‘ವಟವಟ ಅನ್ನವವಲು ಮಾತೇ ಬಿದ್ದು ಹೋದಂಗೆ ಸುಮಿದ್ದಿಯಲ್ಲಿ, ಚಾಂಪಿಯನ್ ಆದಕಾಳ್ಯೇ ಅಟಿಟ್ಯೂಡೆ ಚೆಂಬು.ಇದೊಳ್ಳೆ ಕಥೆಯಾಯ್ದು!’ ಅಂದ. ‘ಹೌದು ಇದೊಳ್ಳೆ ಕಥೆನೇ...’ ಅಂದು ಸುಮ್ಮಾದಳು.

ನಾಳೆ ಸ್ವಲ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಕಥಾಸ್ಥರಿಗಾಗಿ ಕಥೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂದು ರಮಿತ ಉಹಿಸಿದ. ‘ನಾಳೆ ಕಥನೂ ಬರಿತೇಯಾ? ಹೆಸರೇನೇ?’ ಎಂದ. ಸುಮಿ ‘ಒಂದು ಮುಟ್ಟನ ಕಥೆ’ ಎಂದಳು.

‘ಶೀಶೀ, ಹೊಳಬೋ ಆಡುವಾಗ ಯಾರಾದೂ ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದ್ದಾ? ತಪ್ಪತಪ್ಪ ಉಚ್ಚಾರ ಮಾಡಿಯಲ್ಲಿ....ಅದು ಒಂದು ಮುತ್ತಿನ ಕಥೆ ಮಾರಾಯ್ದು...ಒಂದು ಮುತ್ತಿನ ಕಥೆ’ ಎಂದು ದೊಡ್ಡಾಗಿ ನಕ್ಕ. ಅವನ ಗೊಗ್ಗರು ಧ್ವನಿಯ ನಗು ಕೂಡ ಸುಮಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಯಿತು.

‘ಕಪ್ಪ, ನಾನು ಬರೆಯೋಲು ಒಂದು ಮುಟ್ಟನ ಕಥೆನೇ. ಕಥೆಗೆ ಬಹುಮಾನ ಬಂದ್ರೆ ಜಾಸ್ತಿನ್ ಮಿಸ್ ಕಾಸಲ್ಲಿ ಒಂದಿಸ್ತಾರೆ. ಆಗ ಎಲ್ಲೋ ಶೀಶೀ ಬದಲಿಗೆ ಶಹಭಾಸ್ಸೋ ಅಂತಾರೆ ನೀನೂ ಓದು, ಜಾಣ ಆಗ್ರಿಯೋ ನೋಡ್ದೂ’ ಎಂದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ರಮಿತನ ಕೆನ್ನೆ ತಟ್ಟಿದಳು.

ಸುಮಿಯ ಸ್ವರಕ್ಕೆ ರಮಿತನ ಮನಸ್ಸು ಅದೆಪ್ಪ ಹಗುರಾಯ್ದು ಅಂದರೆ, ಸ್ವಕಲ್ಲಿಗೆ ರಕ್ಕೆ ಮೂಡಿ ಅಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅನಿಸಿತು!